

Thậm chí những ngọn đèn điện để chiếu sáng cũng không có.

Cuối phòng — gian phòng rộng như sân chơi của trường học — chỉ có một cây nến. Một cây đèn cầy trắng. Cháy leo lét. Hắt vào quang cảnh nửa tối nửa sáng, nửa bí mật, nửa rùng rợn một lần sáng rụt rè và đỏ quạch..

Và trong quang cảnh, nửa tối, nửa sáng, nửa bí mật, nửa rùng rợn này một giọng nói sắc như lưỡi gươm võ sĩ đạo Phù Tang đâm sâu vào nhĩ tai Văn Bình :

— Bờ ơi, bờ quăng va li xuống và chấp tay lên đầu nếu không bờ sẽ ăn đạn vỡ toang sọ dừa..

II

Ách cơ

Các lá bích và rô thường báo điềm xấu. Cơ thì tốt. Tốt hơn nữa là chuẩn. Chuẩn tiên đoán sự thành công về tài, lợi và danh vọng, còn cơ thì về tình duyên. Ách cơ thường dẫn đến tin mừng.

Du khách ghé Gioneo thường đến thăm viện bảo tàng Nghệ thuật và Lịch sử, nơi đây có những bức họa cổ xưa đáng giá. Và đặc biệt là cuộc triển lãm thường trực đủ kiểu đồng hồ và kỹ nghệ đồng hồ. Thụy Sĩ là trung tâm sản xuất đồng hồ tối tân và chính xác nhất thế giới nên ít ai qua Gioneo mà không đến viện bảo tàng.

Hoàng tử Phakanvong là nhà sưu tập đồng hồ, ông thuê biệt thự trên đường Emile Jacques Dalcrose là để có dịp đi xe hơi qua viện bảo tàng hàng ngày, và chiều chiều, trong thời gian ông lưu lại Gioneo, ông thường ra lệnh cho tài xế đậu lại, nhân nha vào bên trong, ngắm nghía bằng cặp mắt thèm muốn say sưa.

Nhưng chiều hôm ấy, tài xế đánh xe Métxédét ra sân biệt thự, chờ chủ nhân đi viếng viện bảo tàng đồng hồ như thường lệ thì hoàng tử Phakanvong vẫn ở lì trong phòng. Đội cận vệ của hoàng tử đã gián ra khắp biệt thự, người nào cũng mặc đồng phục màu sẫm, đeo súng còm còm ở thắt

lưng. Tòa nhà do hoàng tử Phakanvong thuê rộng hơn ngàn mét vuông, từ phía có tường gạch cao, và bên trên tường gạch là rào thép, đứng ngoài đường chỉ có thể nhìn thấy mái nhà, vì đây là nhà trệt.

Hoàng tử sắp tiếp khách. Phải là khách đặc biệt hoàng tử mới chịu tiếp vào giờ này. Thời biểu của ông được sắp xếp từ trước, ít ra là trước 24 tiếng đồng hồ, ngay cả những viên chức cao cấp của chánh quyền Thụy Sĩ hoặc đại diện các quốc gia có mặt ở Gioneo cũng phải hẹn trước.

Đám gia nhân tò mò muốn biết mặt người khách diêm phúc đều bị cận vệ đuổi xuống nhà dưới. Cả đàn chó bet-giê Đức được hoàng tử yêu thương hết mực cũng bị nhốt cũi. Hoàng tử cần được tĩnh trí để tiếp khách, ông không muốn bọn chó săn chạy nhảy nô đùa.

Hoàng tử Phakanvong trạc tứ tuần, thân thể không lấy gì làm cao đầu là theo kích thước á đông thuần túy. Nước da ông hơi ngăm ngăm, chứng tỏ ông sinh trưởng tại một nước có nhiều đồng khô cỏ cháy. Ông ăn toàn sơn hào hải vị nên bụng hơi phưỡn. Đàn ông bước vào tuổi 40 thường có bụng, nhưng nếu hoàng tử Phakanvong chịu tập thể dục chăm chỉ ngoài sân vận động, và bỏ

bớt môn điền kinh trên... giường thì chắc chắn vòng bụng không đến 95 phân tây. Nghĩa là gần bằng vòng ngực của các cô đào chiếu bóng nguyên tử. Dường như chức vụ của ông bắt ông phải nuôi râu mép nên ông đã phải xúc dầu, và thợ cạo riêng có bốn phen cắt tỉa mỗi buổi sáng. Bộ râu mép sâu róm làm ông già hơn và nghiêm trang hơn.

Khi chuyển tàu hỏa chỗ điệp viên Z.28 vượt biên giới Pháp vào đất trung lập Thụy Sĩ thì khách quý của hoàng tử Phakanvong đứng xe trước cổng biệt thự.

Điều đáng lưu ý là hầu hết khách đến gặp hoàng tử Phakanvong đều ngự chêm chệ trên xe hơi dài ngoằng có tài xế lái, và có vệ sĩ một bên. Và đã là khách quý được hoàng tử chuẩn bị đón rước thì không thể lái xe một mình.

Vậy mà chiều hôm ấy khách quý lại một mình một xe đến trước biệt thự. Xe của khách quý cũng không phải là Rolls, Métxêdét hoặc xoàng ra là DS. Mà chỉ là chiếc Vónvagen tầm thường. Loại Vónvagen rẻ tiền, sơn đen rầu rĩ, chắc là mua lại, cạnh bảng số có cái biển hình bầu dục viết chữ D, tức là xuất xứ ở liên bang Tây Đức.

Lệ thường, hoàng tử Phakanvong rênh rang thật lâu, bắt khách chờ cả giờ mới tiếp. Khệnh

khạng vốn là đức tính cần có của những người cai trị ở nước ông. Nhưng chiều hôm ấy, ông đã xuống chờ trước trong xa-lông, và khách vừa đậu chiếc xe nhỏ bé, bụi bặm bám đầy trước hành lang sạch sẽ như phòng giải phẫu của bệnh viện thì ông dịch thân mở cửa và don dả chào khách.

Khách là người phương Tây, trẻ hơn hoàng tử Phakanvong, người thon, cao, bắp thịt rắn chắc, da hơi rám nắng, chứng tỏ ham cuộc sống ngoài trời và có hạn tính hoạt động. Khách phục sức đúng đắn, trời không lấy gì làm mát mà khách vẫn mặc com-lê sẫm.

Mới bước vào phòng khách, khách đã khom lưng chào, cung kính :

— Hân hạnh được gặp lại Đức ông tại đây. Xin lỗi Đức ông đã đến hơi chậm.

Té ra khách đã quen Đức ông Phakanvong từ trước. Phakanvong cười núng nính làn râu mép :

— Hân hạnh được gặp lại ông phó, Vi được tin ông đến, tôi phải ở nhà chờ.

— Đức ông cứ gọi tôi là Nicôn như ngày trước. Hai tiếng «ông phó» nghe có vẻ xa lạ quá.

— Vâng, tôi xin lãnh ý. Sự có mặt của ông tại Gioneo làm tôi rất khó xử. Nhưng ông cũng hiểu giùm cho rằng tôi không còn cách nào hơn nữa.

Thú thật với ông, nếu giữa chúng ta không có tình bạn sâu xa từ hồi ông phục vụ tại nước tôi và được phụ hoàng quý mến, và nếu người đại diện C.I.A. đến đây hôm nay không phải là ông thì tôi đã cương quyết không tiếp, hoặc nếu tôi tiếp thì tôi cũng chỉ nói một câu ngắn ngủi «cám ơn, tôi đã nhờ người khác tìm rồi».

— Đức ông có thể cho tôi biết «người khác» này là ai không ?

— Là những người Trung Hoa chống lại C.I.A. Họ đã tiếp xúc với tôi. Ông không lạ gì hoàn cảnh của nước tôi và cá nhân tôi, chúng tôi là một tiểu quốc chệch tiến, lại bị mắc kẹt trong cuộc tranh chấp của các siêu cường nên phải theo đường lối trung lập, nhưng trên phương diện tinh cảm tôi nghiêng về phía các ông. Tôi sẵn sàng giành thật nhiều quyền lợi cho các ông miễn hồ phe bên kia không biết. Đàng này... các ông đã hại tôi. Tôi sẽ ăn làm sao, nói làm sao với hoàng gia tôi bây giờ..

— Chúng tôi sẽ cố gắng tìm lại cho Đức ông. Xin Đức ông tin tưởng vào chúng tôi.

— Vâng, nề ông tôi hoãn chấp nhận những đề nghị của đặc phái viên Trung Hoa. Nhưng, ông Nicôn ơi, tôi không thể hoãn mãi. Vì tôi sắp phải hồi hương, phụ hoàng vừa gửi điện thúc giục. Sự hiện diện của tôi ở trong nước rất cần thiết vì

tình hình chung có vẻ đen tối.

— Chẳng nào Đức ông lên đường ?

— Trong vòng một tuần.

— Vậy trong vòng một tuần tôi sẽ...

— Không được. Vì nếu ông thất bại, tôi sẽ không còn thời giờ nhờ cậy đại diện Trung Hoa nữa. Tôi chỉ có thể gia hạn cho ông 3 ngày. Bắt đầu từ phút này...

Đặc phái viên Nicôn của C.I.A. thở dài nhẹ :

— Vâng, 3 ngày, bắt đầu từ phút này. Dầu sao chẳng nữa, nhưng việc đáng tiếc vừa xảy ra cũng là lỗi ở chúng tôi. Bởi vậy, nhân danh ông tổng giám đốc, tôi thành thật tạ lỗi với Đức ông.

Hoàng tử Phakanvong cười — lần đầu hoàng tử mới hé miệng cười, từ khi Nicôn bước vào xa lông :

— Chỗ thân tình với nhau, ông khách sáo làm gì.. Nếu đó không phải là của gia bảo thì tôi đã không làm phiền ông. Mời ông ngồi xuống, ở kia, từ này đến giờ ông vẫn đứng, có lẽ vì tôi đứng nên ông cũng đứng. Tâm thần tôi đang bán loạn nên tôi quên hết phép lịch sự tối thiểu. Mời ông Nicôn ngồi xuống, dùng tạm với tôi ly rượu, thứ rượu tauốc mà chúng ta thường uống trong thời

gian ông phục vụ tại nước tôi.

Đặc phái viên Nicôn chấp tay xá như người Á-đông :

— Tôi xin phép Đức ông được ra về kéo muộn.

Hoàng tử Phakanvong nhìn ra ngoài vườn :

-- Trời đang còn sáng mà..

Đặc phái viên Nicôn tần ngần một phút rồi đáp :

— Thưa Đức ông, tôi phải liên lạc ngay với Hoa thịnh Đốn để trình báo cuộc hội kiến với Đức ông. Ngoài ra, tôi còn phải sửa soạn đề đón tiếp một nhân viên hành động vừa từ Ba Lê tới để tìm lại báu vật go-đo-chong-giom cho Đức ông...

— Nhân viên này cứ khỏi không ? Tôi không dám sáng-ta ông, nhưng tôi nghĩ rằng nhân viên của ông phải là người nhà trời mới đủ tài, đủ trí và đủ võ nghệ đối phó lại với đặc phái viên của bên kia.

— Anton ?

— Phải, Anton. Y đã đến gặp tôi, và chịu mọi điều kiện do tôi đưa ra, chứ không kỳ kèo, bớt một thêm hai như phía các ông. Anton cam đoan là nếu tôi bằng lòng nhờ đến y, y sẽ thu hồi báu vật go-đo-chong-giom trong vòng 24 tiếng đồng hồ.

Nhưng, như ông đã biết, tôi đã từ chối, cương quyết từ chối. Tôi lang hy vọng ông đừng làm tôi thất vọng.

Đặc phái viên Nicôn từ từ bước ra cửa :

— Đức ông có thể hy vọng thật nhiều vì nhân viên hành động sắp đến đây là Văn Bình.

— Đại tá Z.28 ?

— Vâng, Z.28.

— Nhưng Z.28 không phải là nhân viên C.I.A.

— Vâng, y là cộng sự viên của ông Hoàng, Vụ này liên hệ đến cả C.I.A. lẫn Sở Mật Vụ của ông Hoàng nên chúng tôi phải triệu thỉnh đại tá Z.28. Chỉ riêng sự hiện diện của Z.28 đủ chứng tỏ với Đức ông chúng tôi cố gắng đến mực độ nào. Vì, chẳng dám giấu Đức ông, giá biểu hành nghề của điệp viên Z.28 rất đắt, có thể nói là đắt vào hạng nhất thế giới.

Đức ông Phakanvong cười toe toét :

— Tôi có thể vui được rồi. Xin ông chuyển đến đại tá Z.28 lời chào mừng và chúc tụng của tôi.

Đặc phái viên Nicôn của Trung ương Tỉnh báo Mỹ, chấp tay xá hoàng tử Phakanvong lần nữa, rồi trèo lên xe Vonvagen. Hoàng tử tiễn Nicôn ra tận vườn, đến tận xe, và chờ xe hơi khuất sau cánh

công lớn mới chịu trở vào. Trong những ngày ở Gioneo, hoàng tử chưa bao giờ làm như vậy. Trừ phi khách là đàn bà, và là đàn bà tuyệt đẹp...

Hoàng tử Phakanvong vuốt làn râu mép, miệng lầm bầm :

— Hừ...đại tá Anton...đại tá Văn Bình...Không biết phen này ai thắng, ai bại đây...

x x

x

Thắng hay bại là chuyện tương lai vì Anton và Văn Bình mới bắt đầu nhảy lên võ đài.

Tuy nhiên Văn Bình có cảm tưởng là ra quân bất lợi khi chàng bị hăm «ăn đạn võ toang sọ dừa» trong gian phòng nửa tối, nửa sáng, với ngọn đèn cây leo lét, của ngôi nhà mang con số 13 định mạng.

— Bờ ới, bờ quăng va li xuống và chấp tay lên đầu nếu không bờ sẽ ăn đạn võ toang sọ dừa !

Văn Bình thả cái va-li rớt bịch. Và chàng ngoan ngoãn chấp tay lên đầu, đứng với tư thế của hàng binh ngoài mặt trận. Chàng nghĩ kẻ chủ mưu là Anton, và một khi hắn đã chủ mưu thì sự bố trí trong nhà rất chu đáo, chàng khó hy vọng chuyển ngược tình thế, trừ phi...

Việc đầu tiên của chàng là quan sát đối phương. Họ gồm cả thầy 3 người. Cô gái môi đỏ chót vừa

mở cửa đón chàng. Và 2 cô gái khác. Chi tiết làm chàng ngạc nhiên là kiểu phục sức kỳ quặc của họ. Thiết tưởng hip-py chưa cũng chưa ăn mặc kỳ quặc bằng họ,

Cô gái môi đỏ chót phục sức theo một mọi da đỏ, tóc dài lòng thông, đầu cắm lông rím và long vịt, nhuộm ngũ sắc. Nàng thủ trong ban tay nhỏ xíu khẩu súng ru-lô kếp sù. Chính nàng ra lệnh cho chàng vứt va-li và gươm tay.

Hai cô gái kia cũng giắt lông nhiều màu trên đầu. Nhưng trên người lại không có gì hết. Thậm chí một mảnh vải ti teo hoặc cái núm tròn bằng giấy trang kim được vũ nữ thoát y che đậy trước sự dòm ngó của linh kiêu tục cũng không có.

Nói cách khác, họ trần truồng hoàn toàn. Ngoại trừ mấy cái lông thú phơ phất trên tóc, và khẩu súng trái khế trong tay.

— Tiến lên một bước !

Ừ thì tiến lên, sợ gì ! Chàng không tin đàn bà khỏa thân là nhà thiện xạ. Họ phải mặc áo quần đầy đủ mới có thể bắn trúng mục tiêu. Dầu họ đi súng sát ngực chàng, họ vẫn bắn trật như thường. 3 khẩu súng ru-lô chĩa vào tim là một mối đe dọa ghê gớm, tuy vậy, Văn Bình vẫn phớt lờ. Thật ra, lòng chàng hơi hồi hộp, song sự hồi